

N:o 210.

Af herr **J. Olsson** från Stockholm m. fl., *angående skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om vissa ändringar i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maldrycker.*

Vid flere riksdagar alltsedan år 1887 hafva motioner framlagts i syfte att från lagstiftningens inskränkande bestämmelser i afseende på maldryckers försäljning frigöra sådana maldrycker, som med hänsyn till låg alkoholhalt kunna anses föga eller alls icke berusande. Man har med skäl ansett, att s. k. svagdricka, hvilket flerstädes utgör en verklig nödvändighetsvara för en stor del af den mindre bemedlade befolkningen, borde fritt få försäljas, utan hinder af de inskränkningar i fråga om handeln med öl och vin, hvilka till nykterhetens befrämjande redan blifvit stadgade eller hvilka framdeles kunna behöfva ytterligare skärpas.

Redan vid 1890 års riksdag godkände Andra Kammaren för sin del ett förslag om skrifvelse till Kongl. Maj:t i ofvannämnda syfte. Men då Första Kammaren afslog samma förslag, föranledde Andra Kammarens beslut ingen framställning till Kongl. Maj:t. Vid 1891 års riksdag upprepade Andra Kammaren sitt beslut; men äfven då föll frågan på motståndet i Första Kammaren, ehuru det genom den utredning, som då blifvit verkställd af Andra Kammarens andra tillfälliga utskott, till fullo ådagalagts, att en praktisk och laggiltig gräns mellan svagdricka och andra maldrycker kunde med ledning af vörtens extrakthalt uppdragas.

Bih. till Riksd. Prot. 1896. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 39 Häft. (N:o 210.)

Vid 1892 års riksdag förnyades emellertid motionerna i Andra Kammaren och lyckades då tillvinna sig bifall äfven i den Första. Riksdagen ansåg »förslaget att bereda en lättare tillgång till åtkomsten af svagdricka, hvilken i någon mån närande läskedryck för de mindre bemedlade blifvit snart sagdt en nödvändighetsvara, samt att på sådant sätt undanrödja eller åtminstone inskränka anledningarna för dem att förtära de dyrare och mera berusande maltdryckerna, vara synnerligen beaktansvärdt och böra af statsmagterna understödjas». I skrifvelse till Kongl. Maj:t af den 30 april 1892 anhöll Riksdagen för den skull, att Kongl. Maj:t »ville låta utreda huru på det mest praktiska sätt en gräns må kunna bestämmas mellan svagdricka, å ena sidan, och starkare maltdrycker, å den andra, samt att Kongl. Maj:t på grund af sådan utredning ville vidtaga de förändringar i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maltdrycker m. m., att en sådan gräns bestämmes, samt att handeln med svagdricka undandrages de inskränkande bestämmelser, som nu gälla för handeln med maltdrycker i allmänhet, samt ställes på samma linie som handeln med de i § 8 af berörda kongl. förordning omnämnda dryckerna.

Med anledning af denna Riksdagens skrifvelse lät Kongl. Maj:t till en början verkställa den begärda utredningen. Resultatet framlades för Riksdagen i kongl. proposition n:o 46 till 1893 års riksdag. Kongl. Maj:t ansåg det väl ådagalagdt, att en praktisk gräns mellan svagdricka och andra maltdrycker kunde fastställas; men att detta icke låte sig göra, utan att de bryggerier, som tillverka svagdricka, underkastades en kontroll, gående ut derpå att vörten, när den sättes till jäsning, icke har för hög extrakthalt. Men då en sådan kontroll vore förenad med dryga kostnader, ansåg Kongl. Maj:t den icke kunna ifrågakomma annat än i förening med beskattning af maltdrycker, vid hvilket förhållande Kongl. Maj:t ansåg frågan om bestämmande af en dylik gräns böra för det dåvarande förfalla.

Frågan om svagdrickats frigörelse från de inskränkningar, som gälla för ölhandeln, synes oss emellertid för nykterhetssaken vara af den stora vikt, att en tillfredsställande lösning af denna fråga enligt vårt förmenande bör snarast möjligt komma till stånd. Kostnaderna för den kontroll, hvilken för ändamålet torde vara erforderlig, om också afsevärda, lära dock icke kunna uppgå till sådana belopp, att de synas böra afskräcka från genomförande af en grundsats, som af alla erkännes vara både möjlig att genomföra och rättvis samt i hög grad egnad att gagna nykterhetssaken.

Vi äro fördenskull förvissade, att en ändring af den kongl. förordningen i det syfte Riksdagen i sin ofvannämnda skrifvelse af 1892 begärt, skulle helsas med tillfredsställelse af befolkningen öfver allt i landet, möjligen med undantag af målsmännen för den industri, som uteslutande sysselsätter sig med tillverkningen af de starkare maltdryckerna eller i hvilkas intresse det ligger, att en ökad ölförbrukning kommer till stånd. Vi äro äfven öfvertygade, att de kostnader, som må blifva nödvändiga för genomförande af den ändring vi åsyfta, fullt skola uppvägas af de moraliska och ekonomiska fördelar, som skulle vinnas genom förändringen i fråga: en ökad förbrukning af det oskadliga och i viss mån närande svagdrickat samt en motsvarande minskning af den ur alla synpunkter skadliga och förkastliga förbrukningen af de berusande maltdryckerna.

Den af Kongl. Maj:t berörda frågan om införande af maltbeskattning lärer väl med nuvarande rikliga tillgångar i statskassan icke åtminstone under den närmaste tiden komma allvarligen på tal. Och då vi anse den af oss påyrkade samt af Riksdagen redan godkända reformen icke böra onödigt fördröjas genom att sammankopplas med den erkänt svårlösta och omtvistade maltbeskattningsfrågan, tillåta vi oss vördsamt att under åberopande af det anförda, och i hufvudsaklig anslutning till 1892 års Riksdags hemställan i ämnet, förslå,

att Riksdagen för sin del besluter att hos Kongl. Maj:t hemställa om sådana förändringar i kongl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maltdrycker m. m., att en gräns bestämes mellan å ena sidan s. k. svagdricka och å andra sidan de starkare maltdryckerna samt att handeln med svagdricka undandrages de inskränkande bestämmelser, som nu gälla för handeln med maltdrycker i allmänhet, samt ställes på samma linie som handeln med de i 8 § af nämnda kongl. förordning ömförmälda drycker.

Stockholm den 31 januari 1896.

John Olsson.

E. J. Ekman.

M. Alsterlund.

Anders Olsson
från Luggude härad.

<i>O. Anderson.</i>	<i>Edvard Wavrinsky.</i>	<i>J. A. Lundström.</i>
<i>G. Jansson.</i>	<i>And. Olsson,</i> <i>Mårdäng.</i>	<i>Joh. Er. Nordin.</i>
<i>E. Norman.</i>	<i>Nils Nilsson.</i>	<i>Halvar Eriksson.</i>
<i>Jonas Andersson</i> <i>i Ölsund.</i>	<i>Elis Nilson.</i>	<i>Ollas A. Ericsson.</i>
<i>A. Hansson</i> <i>i Solberga.</i>	<i>C. J. Hammarström.</i>	<i>Adolf Aulin.</i>
<i>A. F. Broström.</i>	<i>D. Persson,</i> <i>Tällberg.</i>	<i>J. A. Fjällbäck.</i>
<i>K. E. Holmgren.</i>	<i>B. P. Ersson.</i>	<i>Osk. Eklund.</i>
<i>Joh. Sjöberg.</i>	<i>Gustaf Bäckgren.</i>	<i>A. P. Gustafsson.</i>
<i>O. Walter.</i>	<i>J. Lindgren.</i>	<i>P. Truedsson.</i>
<i>W. Bengtsson.</i>	<i>A. G. Jönsson.</i>	<i>Lars Eriksson.</i>
<i>Gustaf Ericsson.</i>	<i>C. F. Wallbom.</i>	<i>P. Norberg.</i>
<i>Edu. Svensson.</i>	<i>Lars Petter Larsson.</i>	<i>Joh. Nilsson.</i>
<i>C. G. Thor.</i>	<i>L. J. Jansson.</i>	<i>J. Andersson,</i> <i>Lysvik.</i>
<i>A. H. Göthberg.</i>	<i>Hugo Hammarskjöld.</i>	<i>C. J. Mustaparta.</i>
<i>Emil Olsson.</i>	<i>J. Johnsson.</i>	<i>J. G. Hazén.</i>
<i>E. Eriksson.</i>	<i>E. Andersson,</i> <i>Upsala.</i>	<i>L. Dahlstedt.</i>
<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>W. Styrlander.</i>	<i>S. M. Olsson,</i> <i>Sörnäs.</i>
<i>S. J. Kardell.</i>	<i>A. Göransson.</i>	<i>Nils Hanson.</i>
<i>A. Hedin.</i>	<i>Fridtjuv Berg.</i>	<i>J. M. Erikson.</i>